

KLÁRA VYTISKOVÁ

LOVE IS GOLD

SU6576-2

Necelých pět let od vydání svého sólového debutu přichází Klára Vytisková konečně s novým řadovým albem! S albem, na němž se odpoutává od rodinných témat předchozího počínu, pomyslně se vydává z vesnice zpět do města a soustředí se na sebepoznání, respekt k sobě samé i na lidské bytí jako takové. Novinka Love Is Gold, která vychází 6. března u Supraphonu, je silnou výpovědí i důkazem, že i přes delší pauzu neztratila držitelka Ceny Anděl 2015 nic ze své schopnosti se umně pohybovat v ranku moderního popu a přitom si udržet jasně rozpoznatelný styl a charisma. Výmluvně o tom vypovídá aktuální singl Just Be You.

„Měla jsem tracky na desku už hotové, a pak mi najednou přišla do hlavy písnička o tom, že život není soutěž. Že se často srovnáváme s ostatními, řešíme, proč

on jo a já ne, čemuž moc nepomáhají ani sociální sítě. Stejně jako to, že hodně lidí žije životy seriálových postav a zapomínají žít ten svůj... Že si málokdy najdeme čas na přemýšlení o tom, co opravdu chceme, jaké je naše tempo, kterou cestou se vydáme... Zatemňujeme si mozek přemýšlením o ostatních a zapomínáme na sebe. Bavilo mě to téma, sama jsem byla jako dítě soutěživá, chtěla jsem vyhrávat v pexesu, na lyžích. No a tak vznikla Just Be You – píseň o tom, že život není soutěž, každý máme svoje tempo, svoje radosti, odlišné zájmy a je to tak úplně v pořádku...“ vysvětluje Vytisková stěžejní myšlenku skladby.

Ideový koncept písně pak hravou formou reflektuje i samotný videoklip, který osobitá zpěvačka a skladatelka natáčela společně s režisérkou Terezou Vejvodovou ve Sportovní hale v Dolních Břežanech, jež

se v roce 2018 stala absolutním vítězem českého Grand Prix architektů, získala Národní cenu za architekturu a navíc byla vyhlášena i Stavbou roku 2018.

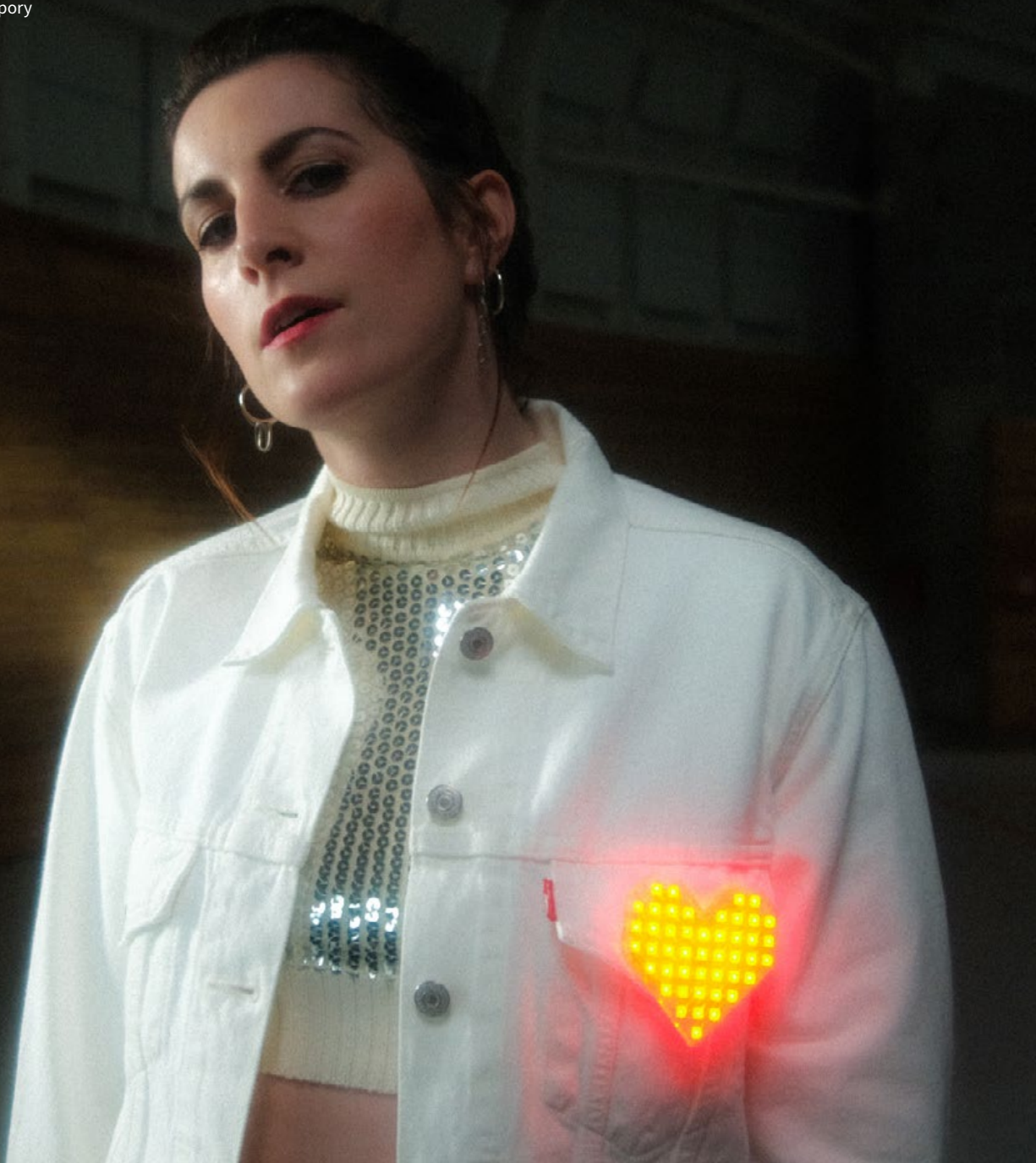
Vedle Just Be You najdeme na Klárině novince dalších jedenáct autorských tracků, které z velké části vznikly během posledních dvou let. Ať už se vydává na rande sama se sebou jako v prvním singlu Ice, spaluje vlastní nejistoty ve skladbě Burn či vede pomyslný dialog mezi já a já, který můžeme sledovat v jednom z vrcholů alba duetu Gold s Albertem Černým ze skupiny Lake Malawi, je pro Vytiskovou ve všech případech charakteristický rozpoznatelný vokál, svěží zvuk a skvělá produkce. Tu mají na svědomí bývalý Klářin spoluhrač z kapely Toxique Viliam Béreš, Igor Ochepovskij, Jonathan Owusus-Yianomah, Šimon Holý či Marcell, producent aktuálního singlu Just Be You.

Samostatnou kapitolou je pak bonusová, v pořadí třináctá skladba v podobě unikátní coververze kultovní písně Marty Kubišové Ring-o-ding, s níž vystoupila Vytisková loni na Cenách OSA a říká k ní: „Ráda zpívám svoje písničky, protože přesně vím, jaká se za tím skrývá emoce. Ale existují skladby, jako je právě Ring-o-ding, které ve mě emoce vyvolávají, a proto se mi to zpívalo strašně dobře, našla jsem v tom i spojitost se samotným albem Love Is Gold a jeho tématem dialogu se sebou samou.“

Všim výše zmíněným Klára Vytisková se svou albou novinkou potvrzuje, že jí neschází nic z pro ni tolik typického umu reflektovat aktuální světové trendy a zároveň zůstat osobitá, mít rozpoznatelný styl a vlastní názor, což podtrhuje i vizuál alba grafika Maria Corradiniho.

Album vzniklo za podpory projektu OSA Partner

MAREK ZTRACENÝ PLANETA JMÉNEM STRES

Marek Ztracený zcela nečekaně překvapil své fanoušky a u příležitosti dvou vyprodaných koncertů v O2 areně oznámil pouhý týden před vydáním nové album! Dostalo název Planeta jménem stres a pouhé dva dny po vydání bylo oceněno Zlatou deskou Supraphonu.

Prvním singlem z nového alba Planeta jménem stres je píseň Tak se nezlob, kde dominuje netradiční zvuk mandoliny a rozverný text. K písničce navíc vznikl mimořádně vtipný videoklip plný známých tváří, který je již téměř 14 dní nepřetržitě č. 1 v trendech na YouTube a nasbíral již více jak dva miliony zhlédnutí!

Rodák a velký patriot ze Železné Rudy se tak po dvou letech a po posledním studiovém počínu Vlastní svět opět vrátil do studia DC Sound – Frýdštejn, aby zde s producentem Daliborem Cidlinským

jr. natočil celkem deset nových písniček. Jako jedenáctou pak přidal vánoční singl Stačí věřit, vydaný na konci loňského roku.

Uplynulé dva roky se ukázaly jako zcela zlomové v celé kariéře Marka Ztraceného. Zatím poslední studiové album Vlastní svět se stalo platinové, do českého rozhlasového éteru vyslalo celkem šest velkých rádiových hitů, většina videoklipů k tomuto albu překonala hranici 2 miliony zhlédnutí, ale hlavně se Markovi podařilo naplnit hned dvakrát pražskou O2 arenu.

Marek Ztracený na novém albu dokazuje, že je právem označován za jednoho z nejúspěšnějších domácích skladatelů a potvrzuje to i téměř stoprocentním autorstvím všech písní na albu. Tou čestnou výjimkou je titulní skladba Planeta jménem stres, ve které se objevuje hned první velké překvapení: spoluautor textu a hostující raper Rytmus! Druhým speciálním hostem je pak zpěvačka Tereza Mašková v duetu Víc než hádky. Prvním singlem se stala píseň Tak se nezlob a mezi další velké hity se jistě zařadí i vtipně pojatá autobiografická

píseňka Dokonaleji či milostné vyznání Tak ti tu říkám. Nechybí ale ani písničky s poctivým poprockovým základem, které reprezentují úvodní Když tě život kope do zadku či Obyčejný člověk. Hudební tečkou na albu je pak velmi osobní píseň Až se tě někdo zeptá, věnovaná Markovu synovi.

Marek Ztracený suverénně dokazuje, že patří mezi absolutní špičku naší hudební scény. Krom vlastních hitů ho posluchači znají také jako autora úspěšných písní pro legendy naší populární scény, včetně Karla Gotta, Lucie Bílé či Hany Zagorové.

SU6597-2

PETR KALANDRA & ASPM

TROJITÝ VINYL K DVOJITÉMU VÝROČÍ!

V letošním roce si připomínáme hned dvojí výročí Petra Kalandry. Desátého března by se dožil sedmdesáti let a sedmého září uplyne čtvrtstoletí od jeho předčasného úmrtí. Při této příležitosti Supraphon vydává trojvinyl s názvem Petr Kalandra & ASPM, 1982–1990.

Tyto tři vinyly jsou novou podobou již nedostupné kompilace z roku 2010, která nabízí to nejlepší, co Kalandra natočil s ASPM (Amatérským Sdružením Profesionálních Muzikantů). Dcera Karolína a spoluhráč a kapelník Jan Spálený vybrali celkem třicet dva skladeb, na kterých se Kalandra zásadně podílel jako zpěvák, textař či jako kytarista a hráč na foukací harmoniku. „Je

to poslouchání velice pestré, a přece stylově naprosto sjednocené malou partou – vedle zpěváka/multiinstrumentalisty Spáleného už jen dechař František Havlíček – posilnou řadou výtečných studiových hostů,“ říká editor alba Karel Deniš. Díky rozsahu tří vinylových desek je obsah kompletní podobou původního dvojalba. Autory nápaditého obalu jsou renomovaní grafici

Karel Haloun a Luděk Kubík z 3. dílny, kteří vycházeli z původního návrhu na CD. Pavel a Adam Karlíkovi ve studiu SONO připravili nový master pro vinyl. Zvolena byla výrobní gramáž 180 gramů, potištěné papírové vnitřní sáčky jsou vybaveny dokumentačními údaji a fotografiemi, elpíčka jsou navíc uložena v mikrotenovém obalu. „Vzpomínka na skvělého muzikanta

a člověka s mimořádným osudem tak zaslouženě dostala důstojnou podobu ve formátu, který právě v době Kalandrova odchodu také mizel. Zpět se vrátilo bohužel jen LP – a tato tři nesou mohutnou dávku výtečných nahrávek, připomínajících jednu z důležitých hudebních postav konce šedesátých až poloviny devadesátých let minulého století,“ dodává Karel Deniš.

Tracklist:

- LP1** Krutí píseň / A pak / Špitál u sv. Jakuba / Cínový vojáček / Spadla mi pěna / Jak 'sem vyrost' / White Room / Turpentine Blues / Jak jste se měly, mé milé děti / Trochu v hlavě mám... / Aceton blues
- LP2** Uzenej večer / Basin Street Blues / Hana / Jako solnej sloup / Měšťácký blues / Nebeská brána / Zavolej jen moje jméno / Ruce / Žasnu nad tím, jak jsem praktickej / Hádej / Kulečník
- LP3** Cestou z práce / Blues pro pana Vaňka / How I Grew Up / Skladník / Blues pro barmanku „U Brázdů“ / Věřím v nás / San Francisco Bay Blues / Kapitán Slunce / Lucky Boy / Někdy se jdu opít

SU6517-2

ZOLTÁN LIŠKA / NOVÝ ORCHESTR JAROSLAVA JEŽKA

JEŽKOVA HUDBA JE PRODCHNUTA HUMOREM

Supraphon vydává dvojalbum Nového orchestru Jaroslava Ježka s hudbou skladatele, jehož jméno si orchestr vetkl do názvu. Orchester řídil dirigent Zoltán Liška, kterému jsme u příležitosti vydání 2CD *Život je jen náhoda* položili několik otázek.

Jaká byla Vaše cesta k hudbě Jaroslava Ježka?

Na to není snadné odpovědět, protože k hudbě jako takové jsem se dostal díky svému strýci, který do mých rodných Košic přivezl z Olomouce, kde byl na vojně, gramofon. A právě z toho gramofonu jsem ve svých asi třech letech slyšel poprvé Ježkovu píseň *Stonožka*. A na druhé straně SP desky byla píseň *Tmavomodrý svět*.

Zásadní byl pro mě rok 1962, kdy bylo 20. výročí od úmrtí Jaroslava Ježka. Tehdy Dr. Václav Holzknecht vydal sedm dlouhohrajících desek, reedic původních nahrávek z Osvobozeného divadla. Na ně v roce 1966 (60. výročí narození Jaroslava Ježka) navázaly tři další desky s jeho hudbou. To mě nesmírně zaujalo a poslouchal jsem je stále dokola.

Jak náročné byly Ježkovy kompozice po interpretační stránce?

Velmi náročné! Všichni hráči v jeho době museli být naprostí profesionálové. Může zmínit to, že členem Ježkova orchestru

byly takové osobnosti jako Karel Ančerl nebo Jiří Srnka. A v orchestru, který jsem vedl, tedy v Novém orchestru Jaroslava Ježka, byli hráči, kteří působili také v České filharmonii, SOČRu nebo v Orchestru Gustava Broma. Vždy jsem se snažil o to, abychom měli současný, moderní zvuk bez dobových manýr. V roce 1972 jsem se seznámil s paní Jarmilou Strnadovou, sestrou Jaroslava Ježka. Ta mi umožnila přístup k Ježkovým notovým zápisům v jeho pražském bytě v Kaprově ulici 10. Dovolila mi, abych si opsal originály, a to pro mě bylo velice cenné.

Jak hodnotíte skladatelský styl Jaroslava Ježka?

Je to divadelní hudba, která byla ovlivněná americkým jazzem. Už Jan Werich řekl, že Ježek nekopíroval vzory muzikantů, jako byli Ellington nebo Goodman. On svou tvorbu přetavil do vlastního osobitého stylu a jeho hudba je především prochnuta slovesnou melodikou, humorem a vtipem.

Jak náročné bylo vybrat písně na toto dvojalbum?

První CD obsahuje nahrávky, které původně měly vyjít na LP desce už v roce 1989. Snažili jsme se řadit chronologicky písně, které mapují historii Ježkovy spolupráce s Osvobozeným divadlem.

Jak podle Vás vnímá současná doba tvorbu trojice Ježek + Voskovec + Werich?

Věřím, že i naše dvojalbum přispěje k oživení povědomí o této legendární trojici a jejich společných písních. Naše kolekce obsahuje i scénickou hudbu a několik zcela neznámých písní. Myslím, že by album mohlo posloužit třeba i v hodinách hudební výchovy na školách jako pomůcka při výuce o Osvobozeném divadle.

Jak ty nahrávky hodnotíte s odstupem času?

V období před Vánoce jsem nahrávky proposlouchával společně s hudebním režisérem pražského Národního divadla

Emilem Boháčkem a repertoár na dvojalbum jsme pečlivě zvažovali. Lidem z hudebního prostředí se Ježkova hudba v původním autorově aranžmá líbí a věřím tomu, že tohle 2CD zaujme i širokou škálu posluchačů.

SU6564-2

AUDIOKNIHA ROKU 2019

4× NOMINACE PRO SUPRAPHON

Asociace vydavatelů audioknih (AVA) zveřejnila nominace v jednotlivých soutěžních kategoriích ceny Audiokniha roku 2019. Z nich vzejdou vítězné audioknihy a interpreti již 7. ročníku.

Asociace rovněž oznámila jméno nového laureáta Ceny AVA za mimořádný přínos v oblasti mluveného slova. Celkem tři odborné poroty rozhodly hlasováním o pěti nejlepších audioknihách a interpretů v každé z devíti soutěžních kategorií. Tito nominanti postupují do dalšího kola, v němž porotci rozhodnou o nejlepších titulech a interpretačních výkonech roku 2019. Současně bude hlasováním určen Absolutní vítěz Audiokniha roku 2019, který vzejde ze všech nominovaných titulů. V 7. ročníku ceny Asociace vydavatelů audioknih – Audiokniha roku

2019 přihlásilo 19 vydavatelů celkem 112 audioknih. Zatímco odborná porota vybrala ty nejlepší v každé kategorii, posluchačská veřejnost může vítěze kategorie Cena posluchačů vybrat z otevřeného hlasování na internetu.

Vydavatelství Supraphon získalo čtyři nominace ve čtyřech kategoriích: **Nejlepší interpret pro Igora Orozoviče za audioknihu Život v rytmu swingu**, která vypráví životní příběh Jiřího Traxlera – hudební legendy 30. let minulého století. **Nominaci pro Barboru Hrzánovou**

v kategorii Nejlepší interpretka za Indiánské pohádky. V kategorii **Nejlepší audiokniha – dramatizace – se mezi nominovanými ocitl titul Nový návrat malého prince** a nominace za nejlepší audioknihu v kategorii **Mluvené slovo mimo kategorie patří Cestě do pravěku** – filmovému příběhu, který v audiopodobě načetl **Oldřich Kaiser**.

Asociace spolu s nominacemi oznámila, že Zvláštní cenu AVA za mimořádný přínos v oblasti mluveného slova letos získá herec Jiří Dvořák. Po Martinu Stránském,

Janu Jiráňovi, Haně Maciuchové, Zdeňkovi Svěrákovi a Josefovi Somrovi je Dvořák už šestým laureátem ocenění.

Slavnostní vyhlášení ceny Audiokniha roku 2019 proběhne 23. dubna 2020 v pražském kině Atlas za účasti interpretů i tvůrců. Ceremoniálem provede moderátor Jan Kovařík. 15. května pak na veletrhu Svět knihy Praha proběhne již tradiční beseda s čerstvými laureáty cen.

Orozovič, Zdražil, Beneš, Vlasák nebo Bambas? Ti všichni mohou uspět v kategorii Nejlepší interpret v cenách AUDIOKNIHA ROKU 2019.

Hrzánová, Maciuchová, Kameníková, Dvořákovi či Ježková? Tyto herečky mohou uspět v kategorii Nejlepší interpretka v cenách AUDIOKNIHA ROKU 2019.

50 NEJZNÁMĚJŠÍCH BAJEK

Nejznámější bajky v interpretaci oblíbených českých herců

Supraphon právě vydává audioknihu, která obsahuje krátké pohádkové příběhy ze zvířecí říše s užitečným ponaučením. Převyprávěné bajky legendárních autorů: Ezopa, La Fontaina a Krylova jsou přístupné i nejmladším posluchačům předškolního věku a mohou být zdrojem poučení i pro starší posluchače. Všechny snímky spojuje přívětivý a laskavý styl interpretace a hezká hudba. Čtou: Arnošt Goldflam, František Kreuzmann, Malvína Pachlová, Simona Postlerová a Pavel Zedníček. Nahrávky jsou srozumitelné a vhodné pro všechny typy posluchačů.

Ivan Krylov

Ezop

Jean de La Fontaine

JITKA HOSPROVÁ

SU4276-2

Jitko, na Vašem nejnovějším aktuálním supraphonském CD najdete hudbu tří českých soudobých skladatelů. Autorů 20. a 21. století – Jindřicha Felda, Oldřicha Flosmana a Sylvie Bodorové. Proč jste si pro svou novou nahrávku vybrala právě českou moderní hudbu?

Ta hudba si v podstatě vybrala mě. Setkala jsem se s těmi díly už v průběhu předchozích let. Nejprve jsem v roce 2008 a 2009 interpretovala jak koncert Jindřicha Felda, tak i Michelangelův kámen Oldřicha Flosmana, kdy jsem byla oslovena festivalem Pražský podzim, abych tyto skladby nastudovala. A byla jsem neskutěčně překvapená, jaký krásný odkaz nám Flosman zanechal. Samozřejmě jsem také znala okolnosti kolem jeho osoby a souvislosti s dobou, ve které tvořil, ale byt jsem zastáncem svobody a rozhodně odpůrcem jakých totalitních režimů, řekla jsem si, že se musím nad to povznést a vnímat jen hudbu. A ta je v tomto případě prostě dobrá. Flosmanův odkaz pro koncertní violu je úžasný a s violistou Lubomírem Malým vytvořili opravdu krásné dílo.

S Jindřichem Feldem jsem spolupracovala díky Bohemia Luxembourg Trio. Když jsme s tímto souborem premiérovali a i premiérově nahráli jeho Koncert pro flétnu, harfu, violu a orchestr, tak mě požádal, jestli bych nechtěla nastudovat jeho violový koncert, který zkomponoval na objednávku jednoho francouzského violisty, ale přál si, aby ten koncert měl v rukou také nějaký český interpret. A vzhledem k tomu, že viděl, jakým způsobem pracuji a hraji, tak požádal právě mě. Což bylo pro mě velmi významné, že mě o znovuuvedení svého díla do života požádal sám autor.

Pro tyto skladby jsem se rozhodla i proto, že mají jedno společné pojítko – a to je velký symfonický orchestr. Později k těmto dvěma přibyla ještě skladba Sylvie Bodorové Planky, kterou jsem několikrát koncertně interpretovala. Pobavilo mě, že byla zkomponována jen v malém časovém odstupu od Flosmanova Michelangelova kamene, jenže Sylvie byla tenkrát na trochu jiné straně barikády...

I v předchozích vašich nahrávkách, až už sólových, komorních nebo kon-

certantních nacházíme hodně hudby 20. a 21. století – ať české, tak i zahraniční. Znamená to, že jiná období viole nepřála?

Ale přála a já tuto hudbu moc ráda hraji a věřím, že se k ní také dostanu v dalších nahrávacích plánech. Každopádně zlatý věk viole je 20., 21. století, konec konců i konec 19. století. Viola byla dlouho vnímána jako doplňkový nástroj do orchestru, nezbytný nástroj ve smyčcovém kvartetu a pouze občas jako nástroj sólový. Ale 20. století dalo jasně na vědomí, že je to zajímavý sólový nástroj. A mě baví poznávat a rozvíjet tyto její nové podoby, možnosti i prostor, který může viola vyplnit.

Ano, viola dlouho nebyla vnímána jako koncertantní nástroj – na rozdíl od houslí. Jak vnímáte rozdíl v možnostech těchto dvou nástrojů? Co viola přináší specifického?

Je nepochybně velký rozdíl mezi interpretem houslovým a violovým, protože violista musí prokázat mnohem větší filozofii v pojetí skladby. Technika je dnes samozřejmě věc, ale dokázat se vypořádat s plochou, v níž se nejdříve žádné technické obtížnosti a je tam „jenom hudba“, to je důkaz interpretovy zralosti. Ve violových skladbách je mnohdy vtělen nejhlubší odkaz skladatele, protože celá řada významných skladatelů komponovala svá díla pro violu v posledních letech svého života, před smrtí. Patří k nim například Šostakovičova Sonáta pro violu a klavír op. 147, Bartókův Violový koncert a vlastně i koncert Jindřicha Felda byl jeho poslední velkou skladbou pro sólový nástroj a orchestr. V těchto dílech mám pocit, že se autoři jakoby s něčím svěřují, a ten nástroj dává prostor pro hlubší filozofii i určitou dávku vyjádření, které si můžeme vykládat různým způsobem... třeba jako pohled na život z perspektivy člověka, který odchází. A to si myslím je něco, co právě viola dovede velmi dobře zachytit. A interpret to musí umět předat. Je to něco, co se skutečně publika dotýká, a v mnohých pomalých částech, kdy zní téžbr violy, který vás až rozplakává, dokáže viola tuto hloubku velmi suggestivně předat.

Ke koncertu Oldřicha Flosmana jste dostala de facto na zakázku a hrála jste jej až po jeho smrti.

V případě Feldova díla jste ovšem měla možnost se s autorem potkat, totéž platí i o skladbě Sylvie Bodorové. Je výhodou mít možnost konzultovat nastudování díla s autorem samotným?

S Jindřichem Feldem jsem koncert osobně procházela s už existující nahrávkou a on mi vysvětloval, jak která místa pojmout, ale zároveň mi i říkal: „...tady to klidně můžete udělat i jinak...“, takže tohle byla velká devíza. Bohužel pak už mou interpretaci neslyšel, pražskou premiéru jsem hrála, když už mezi námi nebyl. Nicméně se Sylvii Bodorovou jsme spolupracovaly velmi intenzivně, pochopitelně byla přítomna samotná nahrávce, navíc jsem měla možnost její skladbu ještě před tím uvést třikrát, takže už si „sedla“ a já jsem si v ní dobře našla svůj prostor. Rozhlasová nahrávka je samozřejmě rozhlasová nahrávka, některé skladby by ovšem potřebovaly spíše duchovní prostor krásného kostela, takže jsem ráda, že jsem si ji v takových prostorách několikrát zahrála, abych mohla ducha té hudby předat i do nahrávky. Se Sylvii jsme si udělaly i takovou černou hodinku, kdy mi nad kávou až do pozdních hodin vyprávěla, jak její skladba vznikala. Dnes už ta situace není tak aktuální, ale v té době - v 80. letech 20. století, kdy umělecká tvorba nebyla v tehdejší Československu příliš svobodná, měla jako studentka skutečně potřebu vypsát se ze svých tíživých pocitů. Dokonce měla obavu, jestli název Planky projde u tehdejšího režimu a měla připravený i neutrální název – Koncertní hudba pro violu.

Všechny tři skladby vznikly v rozmezí tří desítek let. Najdeme něco, co je spojuje, nebo je naopak rozdílná doba jejich vzniku znát?

Určitě je spojuje orchestrace, protože je to je skutečně viola postavená do kontrastu s tím největším orchestrálním zvukem, je tu velké použití bicích nástrojů ve všech třech dílech, velký sólový prostor pro violu a společně mají i to, že jsou tam i pasáže, kdy se viola prostě ztratí v tom ohromném

zvuku, její výkřik zanikne někde ve vřavě toho velkého orchestru, což mě na tom strašně baví. A musím říci, že když jsem si zpětně poslechla za sebou všechny tyto skladby, utvrdila jsem se v tom, že jejich výběr byl dobrý nápad. Tak tohle je pro mě to pojítko.

A rozdíl? Myslím si, že v nejmladším díle této desky – koncertu Jindřicha Felda - je znát, že autor už byl oproštěn od frustrujících nálad ve společnosti a vytvořil skutečně svobodné dílo. Pojal violu po svém, nebál se toho ani technicky – říkal mi „... nebojte se, všechno, co jsem napsal je hratelné...“, protože sám byl výborný houslista. Napsal technicky velmi brilantní skladbu, která může tento nástroj technicky velmi dobře prezentovat. Takže tu viola nehraje jen dlouhé tklivé fráze, ale té techniky je tam skutečně dost. Takže si myslím, že si každý přijde na své.

Studiovou nahrávku všech tří koncertů jste zrealizovala se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu. Kterí dirigenti se na nahrávce podíleli a jak se vám s nimi spolupracovalo?

Celá deska vznikala v průběhu několika let a týmy v Českém rozhlasu se mezi tím střídali, ale jsem moc ráda, že se nám podařilo tento projekt dotáhnout do konce. Feldův koncert diriguje Jan Kučera, se kterým jsme toto dílo společně premiérovali, takže jsme se v něm už znali. Planky Sylvie Bodorové dirigoval poprvé. S Tomášem Braunerem, který řídí Michelangelův kámen Oldřicha Flosmana, jsem se na natáčení setkala poprvé a bylo to skvělé, protože skladba v jeho podání vyzněla přesně tak, jak jsem si představovala. Děla jsem ho před tím se Symfonickým orchestrem Rakouského rozhlasu a televize ORF a Bertrandem de Billy a musím říct, že tam jsme na té závažnosti, osudovosti, která v díle je, museli intenzivněji pracovat, aby orchestr pochopil všechny nuance. V Českém rozhlasu se SOČR vše šlo naprosto přirozeně, protože si myslím, že ta odžitá léta čtyřiceti let okupace jsou tam znát. Každý okamžitě pochopil, jak je to závažné a jak je to těžké. Při nahrávání šlo o milé setkání se dvěma skvělými dirigenty.

Foto © Bet Orten

Foto © Bet Orten

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon